

Совалката, управлявана от Донехра и Тона започна да се снижава за кацане. Навън вече се зазоряваше. По говорителя в совалката се чу глас, който ми се стори далечно познат:

- Сидо Йинкс, благодаря за съдействието.

- О, Блавор, радвам се да те чуя – разсъни се Сидо Йинкс, който беше задрямал.

- Как са освободените? - попита Блавор.

- Всичко е наред, ако не се смятат емоциите – уклончиво отговори Сидо Йинкс.

- Добре, добре – каза Блавор. - Мисълта ми е, че съм задължен на госпожа Хронхра и искам по някакъв начин да ѝ се отплатя. Затова поемам изцяло разходите.

- Ами... - понечи да каже нещо Сидо Йинкс.

- Парите, които си взел от тях, можеш да им върнеш – продължи Блавор. - В замяна ти подарявам совалката.

- Сериозно? - ококори се Сидо Йинкс. - Подаряваш ми тази совалка?

- Да – потвърди Блавор. - Изпращам ти нотариално заверен документ за прехвърляне на собствеността.

- Нямам думи – извика Сидо Йинкс, - толкова съм ти благодарен!

- И аз съм ти благодарен – завърши Блавор, - и затова правя това дарение.

В този момент совалката кацна пред хангара, в който трябваше да се прибере. Сидо Йинкс докосна таблета няколко пъти и вратата се отвори.

Донехра и Тона изпълниха сложните маневри по прибиране на совалката назад, за да бъде удобно излитането. Когато двамата пилоти станаха от креслата си,

Сидо Йинкс затвори вратата на хангара и включи осветлението в него. След това отвори хидравличната врата на совалката, при което се спусна мостик за слизане.

Нора и Донехра хванаха отпуснатата госпожа Хронхра и я пренесоха до микробуса. И останалите участници в операцията слязоха от совалката и Сидо Йинкс я затвори. След това всички се настаниха в микробуса.

Сидо Йинкс отново отвори вратата на хангара и изкара микробуса на пистата, след това затвори хангара и потегли.

- Връщаме се след успешно изпълнение на мисията – заяви Сидо Йинкс и каза на седналия до него Нора: - Златото в кутията ти го връщам, чу Блавор какво каза.

- Да – кимна Нора. - Спести на госпожа Хронхра акциите от Островната асоциация.

- Вие си знаете – каза Сидо Йинкс.

- Сега какво ще правите? - попита го Нора.

- Не знам – отвърна Сидо Йинкс. - На първо време ще се спотайваме, защото сега предстои сериозна акция на властите на Алтре Мунс.

- Ответен удар? - предположи Нора.

- Да – кимна Сидо Йинкс. - Затова трябва да се прибирате възможно най-скоро.

- Ще трябва – съгласи се Нора. - Госпожа Хронхра се нуждае от възстановяване.

- И аз мислех да се прибера на Алтре Мунс – въздъхна Сидо Йинкс, - но след като ме издирват навсякъде...

- Как издирват? - учуди се Нора.

- Виж съобщението на полицията на Алтре Мунс – Сидо Йинкс подаде на Нора таблета си.

- И какво пише? - попита Нора, понеже не

разбираше езика на Алтре Мунс.

- Издирват ме за терористична дейност – обясни Сидо Йинкс.

- Значи си загазил – съчувствено каза Нора.

- Така излиза – съгласи се Сидо Йинкс.

- Ела в Хронда – предложи Нора, - там ще си намериш работа.

- Не знам езика – поклати глава Сидо Йинкс. - На Земята отначало ми беше трудно, но все пак имах основа. Първо бях няколко години в Хърватско и там си осъвремених езика. След това се прехвърлих в България. Откакто свърши войната в бивша Югославия, съм тук.

- Затова говориш добре български – похвали го Нора.

- Постарах се – каза Сидо Йинкс, - защото клиентите се отнасят с недоверие, ако някой им говори с акцент.

- И в Хронда можеш да успееш – окуражи го Нора.

- Не – поклати глава Сидо Йинкс. - Вече се уморих да скитам.

- Там ще се установиш – каза Нора.

- По-добре да остана в това измерение – отвърна Сидо Йинкс. - В краен случай ще отида на Мундо Майс. Там полицията на Алтре Мунс не смее да извършва акции, защото е незаконно и хванат ли някой от тях го пращат в рудниците за силна руда.

- Както решиш – вдигна рамене Нора.

В този момент Хронхра се размърда на задната седалка и отвори очи.

- Какво става? - с дрезгав глас попита тя. - Къде съм?

- Пътуваме към Варна, бабо – обясни й Дахра.

- Къде? - не разбра Хронхра.
- Отиваме във Варна и оттам се прибираме в
Хронда – каза Нора, като се обърна назад.
- А, Нора! - с по-ясен глас извика Хронхра. - Значи
така постъпваш с началника си!
- Госпожо Хронхра – учтиво каза Нора, - не разбрах
какво имате пред вид.
- Когато се възмушавах от предателството на
Съвета, ти ме приспа! - възмутено продължи Хронхра. - Ти
действаш с тях и искаш да ми затвориш устата!
- Бабо – твърдо се обърна към нея Дахра, - Нора ни
спаси живота, а ти го обвиняваш в предателство. Смятам,
че това е недопустимо!
- Дахра – грубо я срязва Хронхра, - ти продаваш
родната си баба!
- Май нещата са извън контрол – каза Донехра. -
Нора, дай да ѝ сложа успокоителното, защото ще стане зле.
- И какви са тези предатели тук? - извика Хронхра
като сочеше Тона и Донехра.
- Тези предатели, госпожо, ти измъкнаха задника от
оня затвор – наведе се към нея Донехра.
- Махни се от мен, предател! - изкрещя Хронхра и
понечи да удари Донехра, който с умело светкавично
движение ѝ постави инжекцията.
Ръката на Хронхра се протегна към Донехра, но го
докосна леко и се отпусна. Тялото ѝ политна напред, но
Дахра и Донехра я хванаха и облегнаха назад. Донехра ѝ
постави предпазния колан и го затегна.
- Май не трябва да се връщаме в Хронда – каза
Дахра.
- Защо? - извика Братея до мен. - Баба ти се нуждае
от лечение!

- Никакво лечение не й трябва! - ядоса се Дахра. -
Ако се върне в Хронда ще направи един куп поразии!

- За какво говориш, Дахра? - Братея направи
изплака

- Добре знаеш за какво става дума – по-спокойно,
но остро изрече Дахра. - Да не искаш гражданска война?

- Какви ги приказваш? - отчаяно извика Братея. -
Каква гражданска война?

- През цялото време, докато бяхме приковани в она
затвор, тя ми мелеше на главата, че щяла да избие всички
предатели! - гневно каза Дахра. - Не мога да поема
отговорност и да я оставя да предизвика гражданска война
в Хронда.

- Тя ти е баба, не може да говориш така за нея! -
гласът на Братея трепереше.

- Да, баба ми е и много я обичам, но не мога да
позволя да предизвика кръвопролития! - още по-твърдо
каза Дахра.

- Дахра! - извика Братея. - Не си права!

- Не съм ли? - направи презрителна физиономия
Дахра. - Не я ли чу? На мен подробно ми описа как щяла
да нареди да се арестуват всички членове на Съвета, а след
това щяла да издаде заповед за безмилостното им
избиване! Искаш ли да допуснеш това?

- Тя преживя много – отчаяно я защитаваше Братея.

- Сигурно е преживяла – Дахра поддържаше
твърдия си тон, - но това не й дава право да си урежда
сметките. И още повече, когато много добре знае, че я
отвлякоха заради любимия й син! Той постоянно забърква
каши. Излага на опасност собствената си дъщеря!

- Дахра! - опита се да я спре Братея.

- Тера Анк също беше там, прикована за стената на

онзи затвор! - продължаваше Дахра. - Винко Станс е причината, а не Съветът на Хронда.

- Дахра! - Братея настоятелно се мъчеше да накара Дахра да спре.

- Какво? - погледна дръзко Дахра. - Не си ли съгласна? Да не би да очерня любимото ти братче, а? Я си помисли! Спомни си музея на Хронда и разрушената машина на времето. Винко Станс прави онова, което е забранено в Хронда!

- Дахра! - гласът на Братея изразяваше такова отчаяние, че чак ми стана жал за нея.

- Добре, ще спра – каза Дахра, - но си помисли защо последният пътешественик във времето се е казвал Хранка Тона!

- Той е дал началото на рода Тона – вдигна рамене Донехра.

- Да – кимна Дахра, - Но я си помисли първият звук на кой звук отговаря в това измерение?

- Ами Хронда, Варна – измърмори Донехра – Стига бе!

- Е? - погледна го Дахра подканващо.

- Това е 'в' – вместо него се обади Нора. - Разбирам какво иска да каже Дахра. Но това си е направо налудничаво.

- Ти си налудничав! - сряза го Дахра.

- Вече ми го казаха – сви рамене Нора.

- Е? - Дахра отново се обърна към Донехра.

- Искаш да кажеш... - започна да се чуди Донехра, че името му е Ванка Тона?

- Не съвсем – обясни Дахра. - Гласните също често се променят. Например 'о' без ударение става 'а', а пък 'а' под ударение става 'о'.

- Ванко Тана, така ли? - попита Донехра.
- Горe-долу позна – кимна Дахра. - Само че първото 'а' е носово, тоест там може да имало друга гласна пред 'н', например 'и', което в дохрон не може да бъде носово.
- Искаш да кажеш, че това е било Винко Станс? - подскочи Братея. - Какви са тези глупости?
- Можеш да провериш в централния музей на Хронда как е изглеждал въпросният Хранка Тона – подкани я Дахра.
- Това е било преди хиляда години! - извика Братея.
- Именно – кимна Дахра. - Точно така. Нали е пътешественик във времето?
Братея трескаво започна да търси нещо в мрежата Алахран. След минута на екрана на таблета ѝ видях лицето на непознат мъж.
- Винко Станс! - извика Братея.
Аз я погледнах неразбиращо.
- Винко Станс е Хранка Тона! - отчаяно каза Братея и погледът ѝ започна да блуждае.
- И на нея ще ѝ трябва успокоително – обади се Адон, която досега безмълвно следеше събитията.
- Ами, действай – подканих я аз.
След малко пренесохме Братея в стаята ѝ.
Върнах се в хола и казах на Нора и другите:
- Наложил се да успокоим и Братея.
- Ще имам големи главоболия и с двете – поклати глава Дахра.
- Братея разбра, затова се случи това с нея – каза Нора. - Мисля, че и госпожа Хронхра ще разбере истината. Рано или късно.
- Дано не бъде късно – поклати глава Дахра.

